Opłacono gotówką.

Nr. 28. **1935.**

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 13. lipca 1935 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
z dnia 25 kwietnia 1935 r.
w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o prawie autorskiem.

U S T A W A
z dnia 29 marca 1926 r.
o prawie autorskiem.

(Dokończenie z nr. 27)

Art. 38.

Jeżeli twórca nie dostarczył nakładcy dzieła w czasie właściwym, nakładca może wyznaczyć mu odpowiadający okolicznościom czas dodatkowy z zagrożeniem rozwiązania umowy, a po bezskutecznym jego upływie rozwiązać umowę. Twórca może również rozwiązać umowę, jeżeli nakładca mimo oznaczenia mu czasu dodatkowego, okolicznościom odpowiadającego, z zagrożeniem rozwiązania umowy, nie podejmuje prac nad wydaniem dzieła. Co do roszczeń wzajemnych obowiązują ogólne przepisy prawa; jednak w razie niedostarczenia dzieła przez twórcę, nakładca może go skarżyć tylko o odszkodowanie, nie zaś o dokonanie dzieła.

Art. 39.

Nakładca może uwolnić się od obowiązku wydania, płacąc umówione wynagrodzenie i zwracając dzieło, jeżeli strony inaczej nie postanowiły, jednak z prawa tego nakładca nie może korzystać po upływie sześciu miesięcy od dostarczenia mu dzieła chyba że zaszły lub wyszły na jaw fakty, wobec których wydawnictwo zaszkodziłoby poważnie dobru publicznemu, albo dobrej sławie nakładcy.

Art. 40.

Przepisy art. 37 i 38 stosuje się także, gdy nakładca nabył od autora prawo do kilku wydań.

Przed przystąpieniem do nowego wydania nakładca obowiązany jest dać autorowi możność poczynienia zmian w utworze. Jednak autorowi wolno poczynić tylko takie zmiany, który nakładca sprzeciwić się nie miałby słusznej podstawy.

Art. 41.

W braku odpowiedniej wskazówki w umowie wysokość wynagrodzenia oznacza się według zasad słuszności.

W braku umowy o termin płatności wynagrodzenie płatne jest przy oddaniu dzieła nakładcy.

W razie umowy o wynagrodzenie procentowe od całego nakładu procent oblicza się od ceny, po której egzemplarze sprzedaje się publiczności, a należność ma być zapłacona natychmiast po ukończeniu druku.

Jeżeli wynagrodzenie zależy od liczby sprzedanych egzemplarzy, wydawca obowiązany jest co trzy miesiące przedstawiać twórcy rachunki, pozwalać mu przytem, względnie osobie, przezeń upełnomocnionej, przeglądać odpowiednie pozycje w księgach i fakturach i wypłacać przypadającą należność.

Art. 42.

Nakładca ponosi koszty korekty.

Twórca ma prawo żądać przesyłania sobie do przejrzenia korekt, wolnych od błędów drukarskich. Za poprawienie tych korekt nie należy mu się osobne wynagrodzenie.

Twórca ponosi koszty zmian, dokonanych w dziele po rozpoczęciu pracy wydawniczej, jeżeli przekraczają zwykłą miarę, a nie są niezbędnem następstwem faktów, które zaszły niezależnie od twórcy po rozpoczęciu pracy wydawniczej.

Art. 43.

W braku umowy co do liczby wydań i egzemplarzy nakładca ma prawo do jednego wydania najwyżej w 2.000 egzemplarzy, a w 1.000 egzemplarzy jeżeli chodzi o wydanie nut zwykłych.

Twórcy należy się bezpłatnie po jednym egzemplarzu od każdej setki, jednak najwyżej 100. Nie wlicza się ich do powyższej liczby 2.000, względnie 1.000 egzemplarzy. Przy dziełach zbiorowych nakładca może zastąpić egzemplarze dzieła odbitkami danego przyczynku.

Przepisy drugiego ustępu niniejszego artykułu nie dotyczą czasopism.

Art. 44.

Poza liczbą egzemplarzy, określoną w art. 43, nakładca ma prawo celem dopełnienia powinności, przewidzianych w art. 35, zamówić nadwyżkę 100 egzemplarzy, a nadto celem pokrycia braków dalszą nadwyżkę po dwa egzemplarze od setki przy nakładach do 3.000 egzemplarzy, przy większych zaś nakładach po jednym jeszcze egzemplarzu od każdej dalszej setki.

Art. 45.

Twórca, względnie osoba przezeń upełnomocniona, ma prawo sprawdzić w drukarni, ile drukuje się egzemplarzy dzieła i w tym celu wejrzeć w księgi zamówień, w faktury u nakładcy i w drukarni.

Art. 46.

Cenę sprzedażną oznacza nakładca i zawiadamia o niej twórcę. Na podwyższenie ceny musi uzyskać zgodę twórcy, chyba że nie przekracza ona wzrostu kosztów takiego samego wydawnictwa. Jeżeli wynagrodzenie umówione zostało w odsetkach, to od podwyżki należy się twórcy umówiony procent za pozostałe do sprzedaży egzemplarze.

Art. 47.

Twórca ma prawo przystąpić do nowego wydania niezwłocznie po rozprzedaniu poprzedniego.

W każdej chwili służy mu prawo wykupienia od nakładcy niesprzedanych egzemplarzy po cenie, po jakiej nakładca sprzedaje je księgarzom.

Bez względu na pozostały zapas egzemplarzy twórca może przystąpić do nowego wydania dzieła po upływie lat pięciu od ukazania się poprzedniego. a przy podręcznikach szkolnych i dziełach naukowych po upływie lat dziesięciu.

Art. 48.

W wydaniu zbiorowem swych dzieł twórca może umieścić również takie utwory, co do których prawo nakładu odstąpił osobom innym, jeżeli od czasu ich ukazania się upłynęło lat pięć; jednakże nie może sprzedawać ich oddzielnie, chyba że ma prawo do ich wydania na podstawie artykułu poprzedniego.

Prawo nakładcy do wydania zbiorowego utworów jednego autora nie obejmuje prawa wydawania lub sprzedawania oddzielnie poszczególnych utworów.

Inne umowy o rozpowszechnianie utworów.

Art. 49.

Przy umowach o publiczne wystawienie dzieła scenicznego, lub o publiczne wykonanie dzieła muzycznego stosuje się z odpowiedniemi zmianami artykuły 35 do 38 i 40.

Przepisy art. 41 stosuje się z tą zmianą, że wynagrodzenie autorskie płatne jest natychmiast po zawarciu umowy, a jeżeli twórca ma dostarczyć rękopis, natychmiast po dostarczeniu go przedsiębiorcy; jeżeli zaś wynagrodzenie oblicza się w stosunku do zysku (tantjema), należy je wypłacać po każdem zamknięciu kasowem.

Art. 50.

Twórca może natychmiast rozwiązać umowę, jeżeli przedsiębiorca wystawia utwór w rażąco nieodpowiedniej formie, lub zupełnie nieodpowiedniemi siłami. albo wprowadza zmiany, którym sprzeciwiać się twórca miałby słuszną podstawę.

Art. 51.

Kto nabył za wynagrodzeniem niewydane plany architektoniczne, nabywa prawo zastosowania ich tylko w jednej budowli.

Art. 52.

Jeżeli twórca zezwala na przeniesienie swego utworu na instrumenty mechaniczne, to, w braku umowy odmiennej, uważa się. że zezwolenie nie obejmuje uprawnienia do publicznego wykonywania dzieła za zapłatą lub dla jakiejkolwiek korzyści materjalnej.

Przepis powyższy stosuje się także w przypadkach, gdy przy przeniesieniu dzieła została dokonana jego przeróbka, uzasadniająca ze względu na twórczą działalność powstania zależnego prawa autorskiego.

Art. 53.

Zezwolenie na przeniesienie dzieła na film kinematograficzny obejmuje, w braku umowy odmiennej, uprawnienie do publicznego wykonywania filmu.

Art. 54.

Zezwolenie na publiczne wykonywanie dzieła nie obejmuje, w braku umowy odmiennej, zezwolenia na rozpowszechnianie dzieła zapomocą radjofonji lub radjowizji.

Posiadacze głośników lub innych podobnych urządzeń, nawet umieszczonych w miejscu publicznem, mają prawo, bez odrębnego wynagrodzenia dla twórców, używać wspomnianych urządzeń przy odbiorze dzieła, rozpowszechnianego zapomocą radjofonji lub radjowizji.

Rozdział V.

UMOWA AGENCYJNA.

Art. 55.

Umowa agencyjna uprawnia i zobowiązuje agenta do udzielenia we własnem imieniu, ale na rachunek twórcy, licencji na przedstawienia utworów scenicznych i do wykonywania dzieł muzycznych, tudzież do ścigania sądownie w imieniu twórcy bezprawnych przedstawień, względnie wykonywań tych utworów.

Art. 56.

Prawa i obowiązki, wynikające z umowy twórcy z agentem, należy oceniać na podstawie art. 27.

Umowa ta nie uprawnia agenta do zawierania umów o wydanie dzieła.

Art. 57.

Agent obowiązany jest donosić twórcy natychmiast o każdej umowie licencyjnej, na jego rachunek zawartej, składać mu rachunki i wypłacać co trzy miesiące wynagrodzenie autorskie lub tantjemy, po potrąceniu prowizji, która w braku umowy wynosi dziesięć od sta.

Art. 58.

Śmierć agenta rozwiązuje umowę.

Rozdział VI.

OCHRONA PRAWNA.

Skargi z powodu naruszenia praw autorskich.

Art. 59.

Twórca (lub jego prawny następca) może żądać od wkraczającego bezprawnie w jego prawa, by zaniechał naruszenia, wydał to, czem się zbogacił a w razie winy wynagrodził wszelką szkodę.

Art. 60.

Bezprawnie sporządzone egzemplarze lub ich części oraz przyrządy, służące do wydawnictwa, jak: klisze, stereotypy, kamienie, płyty i t. p., należące do pozwanego, mają być na wniosek pokrzywdzonego przyznane mu na poczet roszczeń pieniężnych albo pozostawione u właściciela w stanie niezdatnym do użytku. Nie można jednak niszczyć dzieł sztuki.

Przy dziełach budownictwa nie można wstrzymać rozpoczętej budowy. Pokrzywdzony ma jednak prawo do wynagrodzenia (honorarjum) według sprawiedliwego uznania, niezależnie od roszczeń z tytułu niesłusznego zbogacenia się i roszczeń o odszkodowanie.

Art. 61.

Od osoby, która, nie wkraczając w prawo autorskie, wyrządza z winy swej szkodę w jego przedmiocie, pokrzywdzony żądać może wynagrodzenia zrządzonej szkody.

Skargi z powodu naruszenia praw osobistych.

Art. 62.

Twórca, któremu wyrządzono szkodę w zakresie jego osobistego stosunku do dzieła, może—chociażby prawo autorskie wcale nie istniało, zgasło, przeszło na inne osoby, albo było bezskuteczne według postanowień art. 13 do 16 — żądać niezależnie od roszczeń z art. 59 do 61 zaniechania czynów krzywdzących i usunięcia ich skutków, w szczególności publicznego odwołania lub innej deklaracji publicznej, ogłoszenia wyroku w czasopismach i innych środków zadośćuczynienia. Jeżeli czyn był popełniony rozmyślnie, sąd na wniosek pokrzywdzonego może mu oprócz odszkodowania przyznać za poniesione przykrości i inne osobiste uszczerbki odpowiednią kwotę, którą oznaczy stosownie do zachodzących okoliczności według swobodnego uznania (pokutne).

Taką krzywdą osobistą jest: gdy ktoś przywłaszcza sobie autorstwo, nazwisko twórcy lub pseudonim; gdy nie podaje w swym utworze autora lub źródła, z którego zaczerpnął treść lub wyimki przez co może powstać błędne mniemanie co do autorstwa, albo podaje fałszywie autora lub źródło; gdy publikuje dzieło, do publikacji przez twórcę nie przeznaczone; gdy wprowadza w publikacji zmiany, dodatki, skrócenia, które treść wykrzywiają, lub uwłaszczają godności i wartości dzieła; gdy wydaje dzieło w rażąco nieodpowiedni sposób; gdy czyni zmiany w oryginale dzieła, gdy oryginał dzieła sztuki oznacza nazwiskiem twórcy wbrew jego woli, lub w inny sposób wbrew jego woli ujawnia autorstwo; gdy w krytyce obniża wartość dzieła przez świadomie fałszywe przedstawienie faktów i t. p.

Art. 63.

Po śmierci twórcy powołani są do wniesienia skargi z art. 62, jeżeli twórca nie wyraził innej woli, jego małżonek, rodzice, zstępni oraz rodzeni bracia i siostry zmarłego. Osoby te jednak nie mają prawa do pokutnego. W razie wniesienia skargi przez jedną z nich inne nie mogą wytaczać skargi osobnej, lecz mogą tylko przystąpić do już wytoczonego sporu.

Niezależnie od osób, wymienionych w ustępie poprzedzającym, po śmierci twórcy może wnieść pozew samodzielny z art. 62 Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej w interesie publicznym, na polecenie Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Pozew może również obejmować żądanie pokutnego.

Art. 64.

Przepis art. 62 stosuje się odpowiednio do rozpowszechnienia portretu bez pozwolenia portretowanego; przepisy art. 62 i 63 — do naruszania praw osobistych przez wydanie listów bez pozwolenia, wymaganego art. 20.

Postępowanie zabezpieczające.

Art. 65.

W sprawach o roszczenia z zakresu prawa autorskiego ma zastosowanie art. 859 kodeksu postępowania cywilnego, choćby chodziło o zabezpieczenie roszczeń pieniężnych.

Art. 66.

Jeżeli naruszenie prawa autorskiego nastąpiło w miejscu, w którem niema siedziby sądu okręgowego, zarządzenia tymczasowe, dotyczące zabezpieczenia przed wytoczeniem powództwa, może wydać także sąd grodzki, który byłby miejscowo właściwy do rozpoznania sprawy.

Art. 840 kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.

Art. 67.

Postanowienie sądu grodzkiego o zabezpieczeniu powództwa nie ulega zaskarżeniu.

Sąd okręgowy, do którego wpłynął pozew w terminie wyznaczonym (art. 840 k. p. c.), zarządzi na wniosek pozwanego natychmiast rozprawę celem powzięcia postanowienia o utrzymaniu w mocy lub uchyleniu zarządzenia tymczasowego.

Postanowienia karne.

Art. 68.

Kto wbrew przepisom ustawy niniejszej wkracza w wyłączne prawa twórcy lub jego następcy prawnego, podlega karze aresztu do sześciu miesięcy lub grzywny do dziesięciu tysięcy złotych albo obu tym karom łącznie.

Sporządzający kopję z cudzego utworu sztuki plastycznej podlega karze tylko wtedy, gdy trudni się takiem kopjowaniem zarobkowo.

Art. 69.

Nakładca, który bez wiedzy twórcy zamawia, i sporządzający nakład, który bez wiedzy twórcy wytwarza większą liczbę egzemplarzy utworu, aniżeli mu dozwolono, podlega karze aresztu do dwóch lat lub grzywny do pięćdziesięciu tysięcy złotych, albo obu tym karom łącznie.

Art. 70.

Kto przywłaszcza sobie cudze autorstwo, podlega karze aresztu do jednego roku lub grzywny do dziesięciu tysięcy złotych, albo obu tym karom łącznie.

Art. 71.

Ściganie czynów z art. 68 i 70 może nastąpić tylko z oskarżenia prywatnego.

Art. 72.

Do ścigania z oskarżenia prywatnego są uprawnione te osoby, którym w danym przypadku służy prawo do skargi cywilnej. Uprawnienie to nie przysługuje Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w przypadkach, gdy występuje na zasadzie art. 63 ust. 2.

Art. 73.

Sąd może na wniosek pokrzywdzonego zarządzić ogłoszenie wyroku na koszt skazanego.

Art. 74.

W sprawach o przestępstwa z art. 68, 69 i 70 orzekają sądy okręgowe.

Rozdział VII.

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Art. 75.

Ustawa niniejsza stosuje się także do praw autorskich, istniejących w dniu jej wejścia w życie. Przez to jednakże nie skraca się czasu trwania praw, przez dotychczasowe przepisy określonego, a przedłuża się go jedynie wówczas, gdy prawem autorskiem rozporządza jeszcze twórca lub jego spadkobierca.

Art. 76.

Umowy, dotyczące przejścia prawa autorskiego ocenia się według przepisów, któie obowiązywały w czasie zawarcia umowy.

Art. 77.

Przedruki, reprodukcje, budowy i przeróbki dla instrumentów mechanicznych, nie zabronione przez dotychczasowe obowiązujące przepisy, a rozpoczęte, zanim ustawa niniejsza uzyskała moc obowiązującą, wolno ukończyć i rozpowszechniać, chociażby podpadały pod zakazy niniejszej ustawy.

Art. 78.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w trzydzieści dni po jej ogłoszeniu:

Art. 79.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrowi Sprawiedliwości.

Minister Sprawiedliwości: Czesław Michałowski

(Przedruk z Dz. U. Rzpl. Polsk. z dnia 20. V. 1935, nr. 36

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 24 czerwca 1935 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na m. lipiec 1935 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki.

(Przedruk z Mon. Pol. z dnia 28 czerwca 1935 r. Nr. 146).

Dyrekcja Policji
w Katowicach

Obwieszczenie.

Na podstawie § 21 rozporządzenia wykonawczego Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 28. VII. 1934 (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 757) do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, Dyrekcja Policji w Katowicach podaje do publicznej wiadomości, że pobór dodatkowy dla poborowych rocznika 1914 i starszych na terenie Katowice-miasto i powiat odbędzie się w następujących dniach: 18 lipca, 22 sierpnia, 12 września, 18 października, 21 listopada i 19 grudnia 1935.

Dodatkowa Komisja Poborowa urzędować będzie w lokalu „Domu Ludowego“ w Katowicach-Zawodziu, ul. Krakowska naprzeciw ratusza.

Wszyscy poborowi, którzy dotychczas z jakichkolwiek powodów nie stawali do przeglądu przed Komisją Głównego Poboru obowiązani są do stawienia się przed Dodatkową Komisją Poborową w dniach wyżej podanych, a to pod rygorem pociągnięcia do odpowiedzialności karnej w myśl obowiązujących przepisów. Poborowi winni się stawić do poboru o godz. 8-ej rano punktualnie, w stanie trzeźwym, w czystej bieliźnie i należycie wymyci, jak również posiadać dowody stwierdzające tożsamość ich osoby. Ponadto winni poborowi przedłożyć Komisji Poborowej wszelkie posiadane świadectwa szkolne.

Katowice, dnia 1 lipca 1935.

Dyrektor Policji
(—) Dr. Seidler.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 231-08